

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Vita S. Ignatij & bona existimatio à Deo miraculosè sæpius conseruata &
defensa. Cap. XV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

debellavit vitium evulsitque radicibus, primo adhuc à suâ ad Deum conversione anno, ut postea quotiescunque salus animarum vel Dei gloria postularêt, sua non minus bona quam peccata, sine vlla prorsus vanâ gloriâ titillatione, narraret. Et si multi optatêt veram S. IGNATII habere effigiem, ille neque pingi se, neque fingi permitit. Et cum Cardinalis Paciecus pio dolo IGNATIVM in lecto decumbentem inuiseret, clâ adducto pictore, qui per rimas quasdam IGNATIVM videre posset ac depingere, vicit observatiam Pacieci S. IGNATII humilitas. Siquidem ita eius facies novus & novus induebat formas diuinitus, ut obstupefactus pictor te infectâ discedere debuerit. Eadem S. Patris humilitas in causâ fuit, ut quamvis in se maxima Dei dona agnosceret, & miraculosis favoribus, Deum sibi esse propitium certieret, ad Sacerdotium tamen pronectus, primam Deo hostiam statim offerre ausus non est, sed per menses octodecim dies noctesque simul intentâ quadam animi curâ, simul inestimabili spiritus dulcedine, & novâ Diuini luminis copiâ, se præparavit. Sed & in tolerandis aduersis, maximè S. IGNATII humilitas apparuit: septennero enim sine iustâ à se datâ causâ, varijs criminationibus & Barcinone, & Compluti, & Salmanticæ, & Parisijs & Romæ laceratus, & in carcerem interdum sine vlla culpa coniectus sæpè etiam maximis rei familiaris angustijs pressus, difficultatibusque vallatus, tranquillo ac humili animo propter Deum toleravit patienter & libenter omnia, iudicans se nullo bono dignum, dignum omni malo. Eos qui S. IGNATII contumelias illatas & calumnias impedire volebant, rogabat strenuè, ne impedirent; & iniquis conuiciatoribus gratias agebat, & quibus poterat eos beneficijs cumulabat. Cum pecuarius quidam puer defixis procaciter in eum transeuntem oculis, cachinnos tolleret, eique licentijs illuderet, & ille vultu placido substitisset, versus ad eum comes: Quin, ait, acceleras gradum pater, teque istius pueri petulantia subtrahis? Imo verò, inquit ille, cut puerum oblata sibi præter spem hac tantâ oblectatione fraudemus? Itaque consultò etiam diutius hæsit in iisdem vestigijs, ac se curiosus intuentum videndumque affatim protenuo adolescentulo præbuit, plus ex hoc contemptu ac ludibrio hauriens voluptatis, quam alij ex vulgi plausu; faustaque acclamatione, percipiunt.

Romæ concionantem in via publica, cum petulantes pueri, pomis proiectis per ludibrium impeterent, sine vilo irati animi signo, instat statutz perstitit. Dicebatque ingentes persecutiones, quas ante & post fundatam Societatem sustinuit, cariores sibi esse, omnibus huius vitæ honoribus ac commodis. Cum ab eo in custodiam coniecto Salmanticæ, ob falsam accusationem quidam amice quæreret, grauitè ne

ferret custodiam & vincula? Tantum in malum, inquit, tibi videtur esse carcer: atqui scito, vrbe Salmanticâ totâ, non ita multas esse compedes, manicassæ, quin ego plures Christi Domini causa vehementer exoptem. Neque tantum humiliter, patienter, libenterque ferebat omnia famæ, honori, corpori rebusque alijs suis aduersa & molesta, sed, qui summus est in his virtutibus gradus, etiam lætitiâ fruebatur, cum aliquid aduersus ipsius personam & honorem accideret; vti observarunt & Sacræ Romæ Auditores, & Illustrissimi Sacrorum Rituum Cardinales in suis Relationibus Summo Pontifici datis.

CAPVT DECIMUMQVINTVM.

Vita S. Ignatij, & bona existimatio à Deo miraculose sæpius conseruata & defensa.

QVos Diuina maiestas, ad res in sua Ecclesia præclare gerendas, maximamque Christi gloriæ amplificationem elegit, peculiaribus vitam eorum existimationemque favoribus atque auxilijs & conseruare solet & defendere. Extant huius rei in S. IGNATII vita exempla illustrissima, & maximè admiranda.

Cum S. IGNATIVS domi paternæ è lethali vulnere decumberet mortique proximus, suorum admonitu sacris quæ ad expiandum animi pertinent ritè peractis, à domesticis deploraretur; sanctus Petrus Apostolus in sui festi peruigilio apparuit, optaram ei valetudinem diuinitus afferens. Quare continuo leuari doloribus, ciboque refici cœptus est. Indicat & hoc maximè caram fuisse Deo S. IGNATII vitam, quod eius custodiam, non tantum alicui ex infimo SS. Angelorum ordine commisit, quibus nostri custodia commissa; sed ex altiore gradu, Archangelum eius tutelæ præfecit. Quod eum aliquoties per septem dies integros, nullo prorsus cibo vel potu refectum, aut in extasi positum, vel quiddam à Deo impetrare volentem, sine infirmitate vlla, imo sine virium defectu, cum terna singulis diebus, eaque acerbâ corporis diuerberatione, ac septem horarum flexis genibus peractâ oratione, seruarit.

Dum derelictus à comitibus itineris, Venetias sub noctem venisset, sanctus IGNATIVS, nec vias ad publica Xenodochia nosset, nec portitorum conducendo suppetere nummi; assuetus longo iam vsu male cubare, sub porticu Prociatorum intendentibus iam se tenebris, vacuum opificis cuiusdam fulcrum inuenit, in quo fessos artus vtcunque reficeret. Dum ita ibi noctem exigeret, vicinum Senatorem Marcum Antonium Trevisanum, perspectæ integritatis, postea in Venetiarum Ducem electum, cœlestis exci-

tauit

tanit vox & increpuit, quòd in multâ veste, molliq̃ue strato decumberet ipse, cùm interim Dei famulus peregrinus, non longè à vestibulo illius ædium iaceret, in publico pauper, & omni humanâ ope ac solatio destitutus. Itaque ingenti metu & horrore perfusus, confestim prosiliit, & quæsivum diligenter IGNATIVM excepit perhonorificè.

Hierosolymam nauigans, grauiâ à comitibus itineris, in eadem naui committi facinora compererat; ergo cùm impuros illos homines reprehenderet, illi factâ cum nautis coniuratione, molestum sibi monitorem, in desertâ quadam insulâ exponere, atque ab suo conspectu & ôsuerud. ne procul amouere decreuerant. Quam rem odorati è vectoribus quidam Hispani, ad IGNATIVM detolère, suadentes vt sibi consuleret. Sed ille cùm blanda non prodesse monita, nihilominùs turpiter peccantes obiurgare perrexit. Diuinæ prouidentia ope subnixus: cuius beneficio factum est, vt ad insulam sceleri destinatam appropinquantes nautæ, aduerso repente vento reiecti, volentes nolentes, ad portum oparatum peruenerint IGNATIVM.

In Italiam traiecturus, tres in Italiam onerarias paratas offendit. Quarum duæ validæ & firmæ, cùm IGNATIVM recipere nolent, & tertia parua & malè compacta admisisset, simulq̃ue vento secundo soluisset, repente duæ illæ quæ IGNATIVM excluferant, naufragium sunt passa; tertia tantùm, quâ S. IGNATIVS vehebatur, minime valida, ventis ac fluctibus diu multumq̃ue agitata, altero denique mense in Apuliam peruenit.

Compluti rogatu Vicarij Episcopi, Ioannes Lucena colligebat aliquantulum pecuniæ pro Clericalibus vestibus S. IGNATIO parandis, ergo cùm eodem comite ad nobilem quendam virum accessisset, id petens, ille ad sanctum IGNATIVM conuersus: *Vitam, inquit, ego comburav, si iste IGNATIVM ostendens, ignem non meretur.* Res mira, eodem die, incendio domus suæ deflagratis, absumptus est ille nobilis.

Parisijs Michaël quidam Hispanus ob S. FRANCISCVM XAVERIVM è medio honorum cursu, ad Christi militiam traductum, ira percitus, S. IGNATIVM eius rei auctorem, interficere omninò constituerat. Cùmque in hospitium ipsius vltro inuasisset, strictoq̃ue iam gladio scalas furibundus ascenderet, Diuinâ repente voce perterritus: *Quòd tendu infelix?* retulit gradum, totamq̃ue rem cõscientiâ victus, postmodum ipse aperuit.

Prope Bassanum Anachoreta quidam vivebat, Antonius nomine, magnâ virtutis & sanctitatis opinione, qui cùm IGNATIVM curiosius obseruat, nec quicquam singulare in vestitu à communi Clericorum habitu diuersum videt, moreq̃ue faciles, & sine vllâ Eremiticæ speciei significatione; vitæ solitariæ normâ, animi eius

metiens sanctitatem, statuit nihil singulare in eo inesse, nihil quod admiratione admodum dignum videretur, ideoque contemnere apud se cõpuit, ac paruisfacere, sed simplici hominis menti, æquaquam permisit Deus, errorem diuinius insidere. Nam solito vehementius oranti, reuelare dignatus est Dominus, quem ipse paruis faceret, Apostolico spiritu plenum esse, & ad multorum salutem, vas electionis electum. Ex quo suam ille temeritatem dolenter accusans, S. IGNATIVM ac socios studiosè dein colere, atque obseruare instituit.

Viuentè adhuc S. IGNATIO, Confessarius eius vir sanctus, Iacobus Eguia, aiebat S. IGNATIVM, non vi naturæ sed miraculo viuere: & S. IGNATIO mortuo, viribus, dissecto corpore, inspectis, nobilissimè pro miraculo non leui habuerunt medici, eum tamdiu potuisse viuere, præsertim hilari semper eodemq̃ue vultu exequentem Præpositi Generalis officia. Nam & stomachus præ abstinentiâ & sobrietate, diuturnaque siccitate mirè contractus apparuit, & recur ita obduratum & aridum vt penè lapidesceret. Et in hepatis venâ, quæ Porta dicitur, lapides tres sese inuenisse testatur Realdus Columbus, egregius eâ tempestate sector, in suo de Anatomia libro.

Hanc in Deo, vitæ & existimationis IGNATII curam non ordinariam, ostendunt plurimum laudicum grauissimæ Sententiæ & Compluti & Salmanticæ, & Venetijs, & Parisijs, & Romæ sapius, pro innocentia S. IGNATII lata, quantum aduersarij grauissimis calumnijs & ingeniosis artibus, eius innocentiam traducerent, omnemq̃ue ei famam ac existimationem adimere conarentur. Sed celeberrima fuit omnium Romana S. IGNATII defensio, in grauissimâ omnium criminatione, à quodam excitata Monacho, hæresi Lutherianâ infecto, qui cùm spatiosè IGNATIVM sociosq̃ue omni scelerum genere coopertos, tum in Hispania, tum in Gallia, quin etiam nuper Venetijs falsæ religionis & probi flagitijq̃ue damnatos, & elapsos è iudicum manibus, ad corrumpebam iuuentutem specie pietatis Romam venisse, & alia id genus per se & suos sereret, tantam in inuidiam & odium, breui S. IGNATIVM & socios adduxit, vt eos multi iam quasi facinorosos ac fugitiuos horrerent, ipsorumq̃ue congressum ac consuetudinem refugerent. Nec modo in vrbe vulgisermonibus hæc infamia terebatur, sed apud exteras quoque gentes ac prouincias, aduersationum nuncijs ac literis percrebuerat, Ignatianorum cum suo capite, manifestorum scelerum, ac hæresis conuictos teneri. Sed Dominus Iesus, qui sancto IGNATIO Romam eunti se promiserat propitium fore, in hac calamitate præsto adfuit. Nam plane diuinitus factum est, vt quotquot in Italia, Gallia, Hispaniaq̃ue IGNATII iudices extitissent, sub ipsum ferendæ sententiæ tempus Romam

Romam ferè omnès, alius alià de causa conue-
nerint. Hi omnes ad iudicium vocati, aduersa-
riorum commenta detexere, cum summa testi-
ficatione virtutis ac pietatis S. IGNATII. Præterea
literæ ciuitatum, apud quas Italiã totã, Patres
aliquandiu vixerant, per idem tempus allatæ,
inagnum pondus ad illustranda eorum merita,
& refellendas iniquorum calumnias attulere.
Quibus rebus adductus Urbis Præfectus, vt-
gente Summi Pontificis iussu, suã sententiã, S.
IGNATIUM omni non modò culpã, sed etiam
culpæ suspitione liberauit verbis amplissimis. At
verò S. IGNATIO minimè urgente, insidiatorum
longè dissimilis fuit exitus. Michaël quidem
fraude patefacta in exilium missus: alter paulò
post iudicium, graui correptus morbo, mortuus
est: alter ad hæreticorum castra confugit, effi-
giemquæ suam pro se iudicibus cremandam,
reliquit: quartus perpetuo addictus est car-
ceri.

Eadem Diuina erga IGNATIUM beneuolen-
tia, & domesticis aliquot exemplis confirmari
potest. Erat vnus è primis S. IGNATII socijs, nec-
dum perfectã virtutis cognitione imbutus, qui
cum solitudinis amore pellectus, & vitæ S. IG-
NATII labores, cum illius otiosa quiete, & hu-
ius pericula cum illius, vt ei videbatur tuto
perugio conferret, accipitiq; distractus ani-
mo, instituti Societatis magnitudinem expaues-
ceret, Anachoretam sanctitatis famã celebrem,
consilij petendi causã adire constituit. Sed vix
extra domicilium extulerat pedem, cum ei vni
obiectum est spectrum viri armati, truncibus o-
culis, stricto gladio minitantis: quo viso, cum il-
le nihilominus ad Anachoretam pergeret, ira-
tus ille ac furens, in obuium irruere visus; nec
prius insequendi finem fecit, quàm ille præcipi-
ti cursu, in S. IGNATII refugium amplexum; ob-
stupescens ubique in eo, quem cum pa-
uore fugientem effusè cernerent, cum tamen
quem fugeret, non videbant.

Acerbior extitit alius quidam Pater, impetu
quodam animi abreptus in S. IGNATIUM ac cõ-
tumacior: pro quo in Missa orans sanctus Pater
instantius, & magnam vim lacrymarum pro-
fundens, clamabat ad Dominum: *Ignosce Domi-
ne, Parce Domine. Cui Dominus: Sine me, ego enim
pro te vindictam sum am, ego (nisi respiciat) vltor exi-
ssim.* Accidit autem postea, vt ille Pater in tem-
plo quodam. Sanctorum reliquias venerabun-
dus intueretur, & inter beatissima ossa quasi
hominis aspectum videret; trucis vultu, flagel-
lum intentantis, nisi IGNATIO pateret. Eo viso,
quanquam homo tumorem compressit, ani-
mosque submisit, multis tamen postea magni-
fiquæ molestiss affectus est, vt verissimum fuisse
constaret, quod S. IGNATIO fuerat à Deo signi-
ficatum.

CAPVT DECIMVMSEXTVM.

*Illustria S. Ignatij adhuc viuientis mira-
cula.*

Quamuis probatio sanctitatis non sit signa fa-
cere, vt ait S. Gregorius Papa, hinc S. Ioan-
nes Baptista ad eò Diuini oraculis ob vitæ san-
ctimoniam celebratus, nullum viuens fecisse si-
gnum in sancto Euangelio asseritur: quia tamè
vulgi opinio miracula à Sanctis exigit, eaque
authore S. Bernardo, etsi merita non sint, sunt
tamen signa meritòrum; IGNATII sanctitas, &
hoc miraculorum nitore non caruit. Et qui dem
in Processibus pro eius Canonizatione confe-
ctis, supra quæcenta miracula ab eo edita, multo-
rum iuratorum testium concordia, & graui asse-
ratione confirmata narrantur.

Hic aliqua præter alia mira supra non vno in
loco commemorata; quæ viuenti S. IGNATIO
contigerunt, recensenda sunt:

Barcinone Lyssani duo fratres de patrimo-
nio diu litigauerant. Ac denique is, qui causa
cecidit, præ nimio dolore ad vltimam despera-
tionem redactus, è cubiculi trabe, laqueo sibi
vitam ademit. Id simul atque IGNATIUS audi-
uit, confestim aduolat, pendente ex infelici ti-
gillo funem præcidit, mortuum collocati iubet
in lectulo. Dein seorsum nixus genibus, pro sa-
lute ipsius Deum orare non sine lacrymis in-
stitit. Res mira: deprecate S. IGNATIO, tunc Græ-
maticæ operam dante, cunctis qui aderant in
lectulum obuertis & expectatione suspensis,
mortuus repente ad vitam redijt, vocisque vsu
eatenus duntaxat recipit; quoad vocato Sa-
cerdoti, peccata ritè confessus, ac demum ex-
piatus; animam è Tartari faucibus ereptam,
Domino reddidit.

Bastidam quendam, epileptico seu comitiali
morbo, à multis annis laborantem, sublati in
celum oculis ac precibus, extemplo sanauit.

Multos Energumenos, crucis signo sæpè à
dæmonibus liberauit.

Fæminam Phylis prope ad interitum dedu-
ctam, sanitati restituit.

Simonem Rodericum morti proximum, pio
plexu, à morbo liberum reddidit.

Ioanni Baptistæ coco, manum vsolatam &
prorsus ad manualia opera inutilem, sub nocte
redditam; sus precibus integram & sanam se-
quenti die restituit.

Cum æger redijisset in Patriam, febrisque
quotidianã laborans, conciones ad populum
patentibus in campis (quod populi frequentia
templa non caperent) sæpè haberet, quamuis
vocem contendere ob imbecillitatem nequi-
ret, singula tamen concionantis verba, trecen-
torum amplius interuallo passuum, ab omni-

bus